

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในการอ่านข้อความภาษาอังกฤษที่ใช้ประโยคซับซ้อนชนิด nominalization, relative clause, passive voice และ grammatical deletion และข้อความที่มีใจความเดียวกัน ซึ่งไม่ใช่ประโยคซับซ้อนเหล่านี้
2. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่มีระดับความสามารถในการอ่านสูง (กลุ่มสูง) ในการอ่านข้อความภาษาอังกฤษที่ใช้ประโยคซับซ้อนและข้อความที่มีใจความเดียวกัน ซึ่งไม่ใช่ประโยคซับซ้อนเหล่านี้
3. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่มีระดับความสามารถในการอ่านต่ำ (กลุ่มต่ำ) ในการอ่านข้อความภาษาอังกฤษที่ใช้ประโยคซับซ้อน และข้อความที่มีใจความเดียวกันซึ่งไม่ใช่ประโยคซับซ้อนเหล่านี้

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชายหญิง ที่สุ่มมาจากนักศึกษาระดับปริญญาโท ชั้นปีที่ 1 จากคณะมนุษยศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2522 จำนวน 98 คน ตามระดับความสามารถทางการอ่านที่ทดสอบโดยแบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม โดยถือเอากลุ่มที่ได้คะแนนตั้งแต่ $\bar{X} + z_{.05} SE_{\bar{X}}$ เป็นกลุ่มสูง จำนวน 56 คน และกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำกว่า $\bar{X} - z_{.05} SE_{\bar{X}}$ เป็นกลุ่มต่ำ จำนวน 42 คน แบ่งนักศึกษาจากกลุ่มสูงควยวิธีสุ่มอย่างง่ายเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่ม ก. จำนวน 28 คน กลุ่ม ข. จำนวน 28 คน และแบ่งนักศึกษาจากกลุ่มต่ำควยวิธีเดียวกันเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่ม ค. จำนวน 21 คน และกลุ่ม ง. จำนวน 21 คน

วิธีดำเนินงาน

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบทดสอบเพื่อเปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในการอ่านของข้อความ 2 ชุด ชุดที่หนึ่งเรียกว่า ข้อความที่ซับซ้อน (Complex Passages) ประกอบด้วยการปริวรรต 4 ชนิด คือ nominalization, relative clause, passive voice และ grammatical deletion ซึ่งเลือกมาจากหนังสือต่าง ๆ จำนวน 5 ข้อความ มีระดับการอ่านได้ตั้งแต่เกรด 8 ถึงเกรด 12 ที่วัดโดยสูตรของเฟลช ข้อความชุดที่ 2 เรียกว่า ข้อความที่ลดความซับซ้อน (Less-Complex Passages) ซึ่งเป็นข้อความเกี่ยวกับข้อความชุดแรก แต่ นำมาลดการปริวรรต (detransform) ทั้ง 4 ชนิด ให้เป็นประโยคพื้นฐานตามหลักทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรต ผู้วิจัยได้ควบคุมระดับการอ่านได้ของข้อความทั้ง 2 ชุดให้ใกล้เคียงกัน ต่อมานำข้อความทั้ง 2 ชุดมาสร้างเป็นแบบทดสอบเลือกตอบ และแบบทดสอบโคลงที่มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา โดยวิธีเทียบตารางวิเคราะห์ข้อสอบ นำแบบทดสอบชุดข้อความที่ซับซ้อนไปทดสอบกลุ่มตัวอย่างกลุ่มสูง ก. และกลุ่มต่ำ ค. และนำแบบทดสอบชุดข้อความที่ลดความซับซ้อนไปทดสอบกับกลุ่มสูง ข. และกลุ่มต่ำ ง. นำคะแนนที่ได้มาหาค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนความเข้าใจในการอ่านข้อความที่ซับซ้อน (Complex Passages) และข้อความที่ลดความซับซ้อน (Less-Complex Passages) ของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ เฉพาะกลุ่มสูง และเฉพาะกลุ่มต่ำ โดยการทดสอบค่า t (t -test)

สรุปผลการวิจัย

1. คะแนนความเข้าใจในการอ่านข้อความที่ไ้ประโยคซับซ้อนและข้อความที่ลดความซับซ้อน จากแบบทดสอบเลือกตอบและโคลงทั้ง 5 ฉบับ ของนักศึกษากลุ่มสูง และนักศึกษากลุ่มต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่า นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม มีความเข้าใจในการอ่านข้อความที่ไ้ประโยคซับซ้อน และข้อความที่ลดความซับซ้อนได้ต่างกัน นั่นคือ นักศึกษากลุ่มสูงทำคะแนนการอ่านข้อความทั้ง 2 ชุด ได้สูงกกว่านักศึกษากลุ่มต่ำ ผลการวิเคราะห์ห้ขอมูลนี้จึงไม่เป็นไปตามสมมุติฐานของการวิจัยข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ว่า คะแนนความเข้าใจในการอ่านข้อความที่ไ้ประโยคซับซ้อน (Complex Passages) และข้อความที่ลดความซับซ้อน (Less-Complex Passages) ของนักศึกษากลุ่มสูง และนักศึกษากลุ่มต่ำ ระดับชั้นปีที่ 1 ไม่แตกต่างกัน

2. คะแนนความเข้าใจในการอ่านข้อความที่ไ้ประโยคซับซ้อน และข้อความที่ลดความซับซ้อน จากแบบทดสอบเลือกตอบและโคลงทั้ง 5 ฉบับ ของนักศึกษากลุ่มสูง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่า แบบทดสอบเลือกตอบและโคลงของชุดข้อความที่ไ้ประโยคซับซ้อน และข้อความที่ลดความซับซ้อน มีผลต่อคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มสูง และเมื่อดูจากค่าเฉลี่ยจะเห็นได้ว่า นักศึกษากลุ่มสูงทำคะแนนการอ่านภาษาอังกฤษที่ลดความซับซ้อนได้สูงกว่าคะแนนที่ได้จากข้อความภาษาอังกฤษที่ไ้ประโยคซับซ้อน ผลของการวิเคราะห์ห้ขอมูลนี้จึงไม่เป็นไปตามสมมุติฐานของการวิจัยข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ว่า คะแนนความเข้าใจในการอ่านข้อความที่ไ้ประโยคซับซ้อน (Complex Passages) และข้อความที่ลดความซับซ้อน (Less-Complex Passages) ของนักศึกษากลุ่มสูงระดับชั้นปีที่ 1 ไม่แตกต่างกัน

3. คะแนนความเข้าใจในการอ่านข้อความที่ไ้ประโยคซับซ้อน และข้อความที่ลดความซับซ้อน จากแบบทดสอบเลือกตอบและโคลงทั้ง 5 ฉบับ ของนักศึกษากลุ่มต่ำ ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 แสดงว่า แบบทดสอบเลือกตอบและโคลงของ

ชุดข้อความที่ไ้ประโยชน์ซับซ้อน และข้อความที่ลดความซับซ้อน ไม่มีผลต่อคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มต่ำ นั่นคือ แบบทดสอบเลือกตอบและโคลงของข้อความทั้ง 2 ชุด คือ ชุดข้อความที่ไ้ประโยชน์ซับซ้อน และข้อความที่ลดความซับซ้อนไม่สามารถจำแนกความสามารถของความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษากลุ่มต่ำได้ หรือนักศึกษากลุ่มต่ำทำคะแนนการอ่านข้อความที่ลดความซับซ้อนได้สูงกว่าเล็กน้อย โดยความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิเคราะห์ขอมูลนี้จึงสนับสนุนสมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ว่า คะแนนความเข้าใจในการอ่านข้อความที่ไ้ประโยชน์ซับซ้อน (Complex Passages) และข้อความที่ลดความซับซ้อน (Less-Complex Passages) ของนักศึกษากลุ่มต่ำ ระดับชั้นปีที่ 1 ไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้การวิจัยยังปรากฏว่า

คะแนนความเข้าใจในการอ่านเฉพาะชุดข้อความที่ไ้ประโยชน์ซับซ้อน (Complex Passages) จากแบบทดสอบเลือกตอบและโคลงทั้ง 5 ฉบับ ของนักศึกษากลุ่มสูง และนักศึกษากลุ่มต่ำ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 นั่นคือ ในการอ่านเฉพาะชุดข้อความที่ไ้ประโยชน์ซับซ้อน นักศึกษากลุ่มสูงสามารถทำคะแนนการอ่านได้สูงกว่านักศึกษากลุ่มต่ำ แต่ไม่มีนัยสำคัญ

คะแนนความเข้าใจในการอ่านเฉพาะชุดข้อความที่ลดความซับซ้อน (Less-Complex Passages) จากแบบทดสอบเลือกตอบและโคลงทั้ง 5 ฉบับ ของนักศึกษากลุ่มสูง และนักศึกษากลุ่มต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 นั่นคือ ในการอ่านเฉพาะชุดข้อความที่ลดความซับซ้อน นักศึกษากลุ่มสูงสามารถทำคะแนนได้สูงกว่านักศึกษากลุ่มต่ำมาก

คะแนนความเข้าใจในการอ่านข้อความชุด Complex และข้อความชุด Less-Complex ของนักศึกษากลุ่มสูงและนักศึกษากลุ่มต่ำ จากแบบทดสอบเลือกตอบและโคลงทั้ง 5 ฉบับ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 นั่นคือ คะแนนความเข้าใจจากแบบทดสอบเลือกตอบและโคลงของข้อความชุด Complex ของนักศึกษากลุ่มสูง และของนักศึกษา

กลุ่มต่ำ ท้ากว่าคะแนนความเข้าใจจากแบบทดสอบเลือกตอบและโคลซของข้อความชุด Less-Complex ของนักศึกษากลุ่มสูงและของนักศึกษากลุ่มต่ำรวมกัน

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความเข้าใจในการอ่านข้อความชุด Complex และ Less-Complex ของแต่ละข้อความ (ข้อความที่ 1-5) ของนักศึกษากลุ่มสูงและนักศึกษากลุ่มต่ำ ได้ผลดังนี้

คะแนนความเข้าใจในการอ่านข้อความชุด Complex และ Less-Complex ของข้อความที่ 1 และ 4 จากแบบทดสอบเลือกตอบและโคลซของนักศึกษากลุ่มสูง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่คะแนนความเข้าใจในการอ่านข้อความชุด Complex และ Less-Complex ของข้อความที่ 2, 3 และ 5 ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 นั่นคือ โดยเฉลี่ยนักศึกษากลุ่มสูงสามารถทำคะแนนการอ่านข้อความชุด Less-Complex ได้สูงกว่าชุด Complex และข้อความ Less-Complex ที่ได้คะแนนสูงกว่าและเห็นได้ชัด คือ ข้อความที่ 1 และ 4 แต่นักศึกษากลุ่มสูงสามารถทำคะแนนในชุด Less-Complex สูงกว่าชุด Complex ได้เล็กน้อยเท่านั้นในข้อความที่ 2

คะแนนความเข้าใจในการอ่านข้อความชุด Complex และ Less-Complex ของข้อความที่ 1, 2, 3, 4 และ 5 จากแบบทดสอบเลือกตอบและโคลซของนักศึกษากลุ่มต่ำ ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 นั่นคือ โดยเฉลี่ยนักศึกษากลุ่มต่ำสามารถทำคะแนนการอ่านข้อความชุด Less-Complex ได้สูงกว่าชุด Complex เพียงเล็กน้อย แต่ข้อความ Less-Complex ที่ได้คะแนนสูงกว่าและเห็นชัดที่สุด คือ ข้อความที่ 2 ส่วนข้อความที่ 1 ปรากฏว่านักศึกษากลุ่มต่ำสามารถทำคะแนนจากชุด Complex และ Less-Complex ได้เกือบเท่า ๆ กัน

อภิปรายผล

ผลการวิจัยนี้ได้ผลตรงข้ามกับการศึกษาของ บารุง โตร์ตัน ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สามารถอ่านข้อความที่ลดการปริวรรตโครงสร้างทั้ง 4 ชนิด ดังกล่าวข้างต้นได้ไม่แตกต่างกันจากข้อความเดียวกันที่ไม่ได้ลดการปริวรรตอย่างมีนัยสำคัญ และผลคะแนนความเข้าใจในการอ่านข้อความที่ไม่ได้ลดการปริวรรตสูงกว่าข้อความที่ลดการปริวรรต อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยครั้งนี้ได้ผลตรงกับ การวิจัยของ อี บี โคลแมน (E. B. Coleman) ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษา ระดับวิทยาลัยสามารถอ่านข้อความที่ลดการปริวรรตโครงสร้างทั้ง 4 ชนิด หรือประโยคที่ซับซ้อนได้เข้าใจดีกว่าข้อความที่ไม่ได้ลดการปริวรรตหรือข้อความที่ไม่ซับซ้อน แต่ทั้ง บารุง โตร์ตัน และ โคลแมน วัดความเข้าใจในการอ่านด้วยวิธีโคลซ

งานวิจัยยังได้ผลตรงกับการศึกษาของ โรนัลด์ วี อีแวนส์ (Ronald V. Evans) ที่พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างคะแนนความเข้าใจในการอ่านข้อความที่ลดการปริวรรต (Simplified) และข้อความที่ไม่ได้ลดการปริวรรต (Unsimplified) ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งทดสอบความเข้าใจในการอ่านด้วยแบบทดสอบเลือกตอบ

ในการทดสอบความแตกต่างของแต่ละข้อความ ผลปรากฏว่า นักศึกษากลุ่มสูงสามารถอ่านข้อความชุด Less-Complex ได้ดีกว่าข้อความชุด Complex ของข้อความที่ 1 และ 4 มากที่สุด และทำคะแนนในชุด Less-Complex สูงกว่าชุด Complex ได้เล็กน้อยในข้อความที่ 2 แต่สำหรับนักศึกษากลุ่มต่ำ โดยเฉลี่ยได้คะแนนชุด Less-Complex สูงกว่าชุด Complex เล็กน้อย ข้อความ Less-Complex ที่ได้คะแนนสูงกว่าและเห็นได้ชัดที่สุดคือข้อความที่ 2 และได้คะแนนข้อความชุด Less-Complex เกือบเท่า ๆ กับข้อความชุด Complex ในข้อความที่ 1 ความแตกต่างที่เกิดขึ้นอาจจะอธิบายได้ไพล่ประเด็นของระดับการอ่านได้ (readability) ของข้อความที่นำมาสร้าง

แบบทดสอบ คือ ข้อความทั้งหมดที่นำมาทำเป็นแบบทดสอบ แบ่งระดับการอ่านได้โดยใช้สูตรของเฟลช (Flesch) ข้อความที่ 1 มีระดับการอ่านได้ในระดับเกรด 8-9 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง โครงสร้างประโยคในข้อความที่ 1 เมื่อลดการปริวรรตให้เป็นประโยคพื้นฐานอาจทำให้ความเข้าใจในการอ่านของกลุ่มสูงเพิ่มขึ้นด้วย แต่ในกลุ่มค่าการลดการปริวรรตไม่ได้มีผลต่อคะแนนความเข้าใจมากนัก แต่กระนั้นก็ตาม การลดการปริวรรตก็ทำให้คะแนนโดยเฉลี่ยของนักศึกษาในกลุ่มค่าดีขึ้น และการลดการปริวรรตข้อความที่ 4 ที่มีระดับการอ่านได้ในระดับเกรด 10-12 ซึ่งอยู่ในระดับค่อนข้างยาก เป็นการช่วยให้นักศึกษาเข้าใจข้อความที่อ่านเพิ่มมากขึ้น

สำหรับการปริวรรตชนิด nominalization นั้น ผู้วิจัยลดการปริวรรตเฉพาะชนิด factive nominals, action nominals และ infinitival nominals ตามหนังสือ Transformational Grammar and the Teacher of English ของ Owen Thomas (คุภาคนวก ก.)

ส่วนจำนวนคำและประโยคของข้อความ ผู้วิจัยได้คิดจำนวนคำและประโยคที่เพิ่มขึ้น หลังจากการลดปริวรรต ผลปรากฏว่าข้อความชุดที่ลดความซับซ้อนทั้ง 5 ข้อความ มีจำนวนคำเพิ่มทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 1.18 และประโยคเพิ่มขึ้นร้อยละ 9.15 ข้อความที่มีจำนวนคำเพิ่มขึ้นเป็นอันดับหนึ่งคือ ข้อความที่ 5 เพิ่มขึ้นร้อยละ 7.08 และข้อความที่มีจำนวนประโยคเพิ่มขึ้นเป็นอันดับหนึ่ง คือ ข้อความที่ 2 เพิ่มขึ้นร้อยละ 37.04

เมื่อเปรียบเทียบจำนวนร้อยละของการปริวรรตทั้ง 4 ชนิด ในข้อความทั้ง 5 ข้อความ ผลปรากฏว่า การปริวรรตชนิด passive voice มีมากเป็นอันดับหนึ่ง คือ ร้อยละ 46.15 อันดับสองคือ การปริวรรตชนิด relative clause ร้อยละ 31.36 อันดับสาม คือ การปริวรรตชนิด grammatical deletion คิดเป็นร้อยละ 13.60 และสุดท้าย nominalization คิดเป็นร้อยละ 8.87 (ดูตารางที่ 6 ภาคผนวก ก.)

การที่จำนวนประโยคที่เพิ่มขึ้นภายหลังการลดปริวรรตไม่สูงมากนัก เนื่องจากผู้วิจัยต้องควบคุมระดับการอ่านได้ของข้อความที่ใช้ประโยคซับซ้อนและข้อความที่ลดความซับซ้อน

ให้ใกล้เคียงกันตามสูตรของเฟลช (Flesch) โดยการเชื่อมประโยคที่ลดปริวรรตแล้ว ด้วยคำสันธาน เช่น and, but, or etc. เพื่อให้ความยาวของประโยคในข้อความ ชุกที่ใช้ประโยคซับซ้อนและลดความซับซ้อนมีความยาวใกล้เคียงกัน การลดปริวรรตให้เป็น ประโยคพื้นฐานตามทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรตจึงทำได้ไม่สมบูรณ์ทุกประโยค

กล่าวโดยสรุป การวิจัยครั้งนี้ได้ผลสอดคล้องกับการวิจัยของโคลแมน แต่ตรงข้ามกับการวิจัยของ บำรุง ไตรรัตน์ ถ้าพิจารณาถึงกลุ่มตัวอย่างจะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แตกต่างจากการศึกษาของ บำรุง ไตรรัตน์ เพราะกลุ่มตัวอย่างของ บำรุง ไตรรัตน์ เป็นนิสิตปีที่ 3 และเป็นนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษ สูงกว่ากลุ่มประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ดังนั้นในงานวิจัยของ บำรุง ไตรรัตน์ จึงทำให้ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างคะแนนความเข้าใจในการอ่านข้อความชุกที่ ปริวรรตและลดการปริวรรตแล้ว จากแบบทดสอบโคลซของนักศึกษากลุ่มสูงและนักศึกษากลุ่มต่ำ

อย่างไรก็ตาม ผลของการวิจัยนี้ก็ชี้ให้เห็นว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจขึ้นอยู่กับ ความรู้ความเข้าใจทางด้านโครงสร้างไวยากรณ์ (grammatical structures) และการเรียงคำในโครงสร้างภาษา (syntactic structures) ของผู้อ่าน และจากการที่กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถเข้าใจข้อความที่ซับซ้อน ซึ่งประกอบด้วยรูป passive voice, relative clause, nominalization และ grammatical deletion ในโครงสร้างประโยคนั้น อาจกล่าวได้ว่า การลดการปริวรรตในข้อความที่ใช้ประโยค ซับซ้อนตามแนวทางทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรต ให้เป็นข้อความที่ลดความซับซ้อน เป็นองค์ประกอบ (factor) ประการหนึ่งที่มีผลต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ

เนื่องจากข้อความที่ซับซ้อนและข้อความที่ลดความซับซ้อนมีผลต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจ ดังนั้นในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ครูควรนำทฤษฎีการสอนแบบไวยากรณ์ปริวรรต (Transformational Grammar Approach) มาประยุกต์ใช้ร่วมกับวิธีการสอนแบบอื่น ๆ เพื่อให้นักเรียนสามารถเข้าใจการปริวรรตจากง่ายไปหายาก และจากยากไปหาง่าย

สำหรับการฝึกอ่านในห้องเรียน ครูสามารถอธิบายโครงสร้างของข้อความที่ซับซ้อนว่าปริวรรตมาจากโครงสร้างที่ไม่ซับซ้อนโครงสร้างใด หรือครูอาจดัดแปลงระดับความยากง่ายของข้อความให้เหมาะสมกับระดับการอ่านของผู้เรียน โดยการลดการปริวรรตให้โครงสร้างประโยคที่อ่านง่ายขึ้น หรือเพิ่มการปริวรรตเพื่อให้โครงสร้างในประโยคต่าง ๆ ในข้อความซับซ้อนขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้เหมาะสมกับระดับความสามารถในการอ่านของผู้เรียน

นอกจากนี้ครูควรให้นักเรียนฝึกสังเกตวิธีการที่นักเขียนเปลี่ยน (transform) รูปประโยคจากแบบหนึ่งไปสู่อีกแบบหนึ่ง ขณะเดียวกันก็ฝึกให้นักเรียน transform ประโยคในรูปต่าง ๆ ซึ่งจะมีประโยชน์ต่อการเขียนของนักเรียนเมื่อเรียนขั้นสูงขึ้น

ในการสร้างแบบฝึกหัดหรือทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน ครูควรนำวิธีการโคลงไปให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดหรือทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน เพราะแบบทดสอบโคลงสามารถใช้วัดความเข้าใจในการอ่านได้เช่นเดียวกับแบบทดสอบเลือกตอบและยังสร้างได้ง่ายกว่าด้วย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่จะทำวิจัยต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยในหัวข้อเดียวกันกับการวิจัยนี้ สำหรับผู้เรียนในระดับอื่น ๆ และข้อความที่นำมาศึกษาควรมีระดับการอ่านได้สูงกว่าเกรด 10 ที่วัดโดยสูตรของเฟลช (Flesch)

2.2 การวิจัยครั้งต่อไปควรควบคุมจำนวนของการปริวรรตแต่ละชนิดของใน แต่ละข้อความให้มีจำนวนใกล้เคียงกัน

2.3 ควรมีการวิจัยในหัวข้อท่านองเดียวกันนี้ ในเชิงทดลองการสอนให้ เข้าใจโครงสร้างที่ซับซ้อน และโครงสร้างที่ลดความซับซ้อนตามทฤษฎีการสอนแบบไวยากรณ์ ปริวรรต ก่อนที่จะทดสอบความสามารถในการอ่านอังกฤษ

2.4 ควรมีการวิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจประโยคที่ซับซ้อน กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระดับต่าง ๆ

2.5 การวิจัยครั้งต่อไปในท่านองเดียวกันนี้ควรหาความสัมพันธ์ของความ สามารถในการอ่านวัดโดยแบบทดสอบโคลซ และแบบทดสอบเลือกตอบ

2.6 ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเข้าใจประโยคที่มีการ ปริวรรตชนิดต่าง ๆ และการอ่านของผู้ที่มีและไม่มีประสบการณ์ในการเรียนไวยากรณ์ปริวรรต

2.7 ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบว่าชนิดของการปริวรรตชนิดใดในประโยค ซ้ำซ้อนจะทำให้กลุ่มตัวอย่างระดับเดียวกันนี้เข้าใจยากมากที่สุด หรือมารอง ๆ ลงมา

2.8 ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบการปริวรรตชนิดต่าง ๆ ของข้อความที่ ซ้ำซ้อนในภาษาอังกฤษ และภาษาไทย